ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΑ΄

ΕΙΔΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο, πῶς ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΕ΄, μετανοημένος γιατὶ εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντά του τὴν εὐνοουμένη του μαρκησία ντὲ Λὰ Τουρνέλ, πῆγε ἕνα βράδυ καὶ τὴν ἐπισκέφθηκε ξαφνικὰ στὸ μέγαρό της.

Μολονότι δὲ αὐτή, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ Ρισελιέ, τὸν ὑποδέχτηκε ψυχρά, ὁ Γάλλος μονάρχης, ποὺ τὸν εἶχε κυριεύσει ὅλο τὸ παληό του πάθος, τὴν ἱκέτευσε νὰ ξαναγυρίση κοντά του στὴν Αὐλή.

Ἡ μαρκησία, ἐξακολουθῶντας νὰ παίζη τὸ παιγνίδι της, τοῦ ἀπάντησε, ὅτι γιὰ νὰ γυρίση στὴν Αὐλή, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἐξορίση καὶ νὰ φυλακίση ὅλους τοὺς ἐχθρούς της, αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ τὸν εἶχαν ἐξαναγκάσει νὰ τὴν ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά του.

Ὁ Λουδοβῖκος τὴν ἱκέτευσε νὰ τοὺς συγχωρήση, μὰ ἐκείνη ἦταν ἀδυσώπητη. Τότε ἄρχισε ἓν' ἀτελείωτο παζάρεμα μεταξύ τους, γιατὶ ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος δέχτηκε πειὰ νὰ τιμωρήση τοὺς ἐχθρούς της, προσπαθοῦσε νὰ περιορίση τὸν ἀριθμό τους, ἐνῶ ἐκείνη τὸν μεγάλωνε ὁλοένα.

Ὁ βασιλεὺς τῆς ἔλεγε, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε ἐναντίον τῶν πριγκήπων τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν κληρικῶν, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀναστατωθῆ ἡ ἐκκλησία καὶ τέλος συνεφώνησαν νὰ ἐξοριστοῦν ἀτ' τὶς Βερσαλλίες οἱ δοῦκες Λὰ Ροσφουκάν, ντὲ Μπουϊγιόν, ντὲ Φλερύ, ντὲ Σατιγιόν, καθὼς κι' ὁ κ. Φὶτζ Σάμ, ὁ μεγαλείτερος ἐχθρός της. Ἕνας ἄλλος μεγάλος καὶ τρομερὸς ἐχθρός της, ὁ Μωρεπά, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἀναντικατάστατος μυστικοσύμβουλος τοῦ βασιλέως, θὰ ταπεινωνόταν μόνο, πηγαίνοντας νὰ κάνη μιὰ ἐπίσκεψη στὴ μαρκησία.

Πράγματι, ὁ βασιλεὺς ἐπέβαλε στὸ σύμβουλό του νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν εὐνοουμένη του, μὰ ὅταν ὁ Μωρεπὰ ἔφτασε στὸ σπίτι της, τὴ βρῆκε στὸ κρεββάτι, κρυολογημένη ἀπὸ πυρετό.

— Κυρία, τῆς εἶπε καταντροπασμένος, ὁ βασιλεὺς μὲ στέλνει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ γνῶσι τῶν ὅσων οἱ αὐλικοί του, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τους τὸν ὑποφαινόμενο, μηχανεύτηκαν ἐναντίον σας, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀρρώστειας του στὸ Μέτς. Τρέφει πάντοτε γιὰ σᾶς τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ τὴν ἴδια ἐκτίμησι καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ ξαναγυρίσετε στὴν Αὐλή, γιὰ νὰ πάρετε πάλι σ' αὐτὴ τὴ θέσι σας....

Τότε ἡ φιλόδοξη μαρκησία, κατενθουσιασμένη ποὺ εἶχε ταπεινώσει ἔτσι τὸν ἀμείλικτο ἐχθρό της, ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ περηφάνεια :

— Ἤμουν πάντοτε βεβαία, κύριε, ὅτι ὁ Μεγαλειότατος ἀγνοοῦσε ὅσα ἐξύφαναν οἱ ἐχθροί μου ἐναντίον μου. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ τρέφω πρὸς τὴ Μεγαλειότητά του τὴν μεγαλείτερη ἀφοσίωσι καὶ σεβασμό. Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν αὔριο κιόλας νὰ ρθῶ νὰ εὐχαριστήσω τὸν βασιλέα, μὰ θὰ ρθῶ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο, ὁπότε θὰ εἶμαι καλά.

Ὁ Μωρεπὰ ἀναγκάστηκε τότε νὰ τῆς φιλήση τὸ χέρι καὶ ν' ἀποσυρθῆ.

Μά, παρὰ τὴν πρόβλεψη τῆς μαρκησίας, ὅτι ὥς τὸ Σάββατο θὰ γινόταν καλά, τὸ κρυολόγημά της ἐπιδεινώθηκε ξαφνικὰ κι' ἡ κατάστασί της χειροτέρευε.

Οἱ ἐχθροί της καὶ πρὸ πάντων οἱ βασιλικοὶ πρίγκηπες, ἀναθάρρησαν τότε, ἐλπίζοντας ὅτι ὁ θάνατός της δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐπέλθη. Ἀντιθέτως, ὁ βασιλεὺς ἦταν καταλυπημένος καὶ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ στέλνη σὲ κάθε στιγμὴ τοὺς αὐλικούς του στὸ μέγαρό της καὶ νὰ ζητάη νέα γιὰ τὴν κατάστασί της.

Μὰ καμμιὰ βελτίωσις δὲν ἐπερχόταν. Ὁ πυρετὸς δὲν ἄφινε τὴ μαρκησία οὔτε στιγμή, παραληροῦσε ἀδιάκοπα κ' εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τῆς πραγματικότητος.

Στὶς σπάνιες στιγμὲς ποὺ ἀνακτοῦσε τὴ διανοητική της διαύγεια, ἡ ντὲ Λὰ Τουρνὲλ ἐξεδήλωνε τὴν ἐπιθυμία της νὰ ἐξομολογηθῆ. Ἤθελε κι' αὐτή, ὅπως συνέβη μὲ τὸν βασιλέα στὸ Μέτς, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ζωὴ ἁμαρτωλή, νὰ πεθάνη χριστιανικά. Προσκάλεσε κοντά της τὴν ἀδελφή της καὶ προκάτοχό της στὴν καρδιὰ τοῦ βασιλέως, κόμησσα ντὲ Μαϊγώ, ἡ ὁποία ζοῦσε τώρα ἀποτραβηγμένη σὰν ἁγία καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τὴν ἱκέτευσε νὰ τὴ συχωρέση γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχε προξενήσει.

Τῆς ἔκαναν, κατὰ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς, ἐννέα φορὲς ἀφαιμάξεις, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ κατάστασί της χειροτέρευε διαρκῶς καὶ τὸ τέλος της πλησίαζε πειά. Ὅταν ὁ πατὴρ Σεγκὰρ τὴν ἐξομολόγησε καὶ τῆς συνέστησε νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴ Θεοτόκο, ἐκείνη τοῦ εἶπε :

— Σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ εἶχα ἐπάνω μου τὴν εἰκόνα της καὶ πάντα τῆς ἐζήτουσα δυὸ χάρες. Ἐν πρώτοις νὰ μὴν πεθάνω χωρὶς νὰ δεχτῶ τὴ Θεία Μετάληψι κι' ἔπειτα νὰ πεθάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν της.

Ἡ δυὸ αὐτὲς χάρες τῆς παραχωρήθηκαν πράγματι. Μετάλαβε λίγες στιγμὲς πρὸ τοῦ θανάτου της καὶ πέθανε στὶς 8 Δεκεμβρίου, ἐπέτειο τῆς Ἀσπίλου Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου.

Κατηγόρησαν τότε τὸ Μωρεπά, ὅτι τὴν εἶχε δηλητηριάσει. Μὰ ὁ κόμης ντὲ Καϋλίς, διαψεύδοντας τὴν κατηγορία αὐτή, εἶπε :

— Αὐτὸς δηλητηριαστής !... Εἶνε ἀνίκανος νὰ κάνη ἔγκλημα, ὅπως ἐπίσης εἶν' ἀνίκανος νὰ κάνη καλό.

Ὁ Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἀγωνία τῆς εὐνοουμένης ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ φεούδου του στὸ Μαγκεντόκ, τρομοκρατήθηκε, μαθαίνοντας τὸ θάνατό της. Φοβόταν μήπως ὁ βασιλεὺς πάρει στὸ παλάτι τὰ χαρτιὰ τῆς μαρκησίας —ὅπως εἶχε κάνει ὅταν πέθανε ἡ πρώτη του εὐνοουμένη, δούκισσα ντὲ Βεντιμίλ— κι' ἀνακαλύψει σ' αὐτὰ τὶς ἐπιστολὲς ποὺ τῆς ἔστελνε, δίνοντάς της συμβουλὲς γιὰ τὴ συμπεριφορά της ἀπέναντί του. Μά, εὐτυχῶς γιὰ τὸν ἥρωά μας, ὁ βασιλεὺς δὲν διέπραξε αὐτὴ τὴν ἀδιακρισία. Ὅταν ὁ Ρισελιὲ καθησύχασε ἀπὸ τὴν ἀγωνία του αὐτή, εἶπε μὲ ἀνακούφισι :

— Νόμιζα πὼς εἶχα πνιγεῖ, ἐνῶ τὸ νερὸ δὲν εἶχε φτάσει παρὰ μόνο ὥς τοὺς ἀστραγάλους μου.

Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ξαναπαρουσιάστηκε στὶς Βερσαλλίες, ὁ βασιλεὺς τὸν ἐδέχτηκε μὲ τὶς πιὸ μεγάλες φιλικὲς ἐκδηλώσεις, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τοὺς ἐχθρούς του νὰ σκάσουν ἀτ' τὸ κακό τους.

Τώρα ὅμως ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ΄ εἶχε μείνει πειὰ χωρὶς εὐνοουμένη κι' αἰσθανόταν ἀπαραίτητη τὴν ἀνάγκη νὰ βρῆ κάποια, γιὰ ν' ἀντικαταστήση τὴν πεθαμένη μαρκησία ντὲ Λὰ Τουρνέλ. Ἔστρεψε λοιπὸν τὰ βλέμματά του πρὸς τὴ μικρότερη ἀδελφή της, μαρκησία ντὲ Φλαβακούρ, ποὺ ἦταν ἡ μόνη ἀτ' τὶς πέντε ἀδελφές, μὲ τὴν ὁποία δὲν εἶχε συνάψει ἐρωτικὲς σχέσεις.

Χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ τότε, ἀνέθεσε στὸ Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε φανεῖ τόσο χρήσιμος στὶς προηγούμενες περιπτώσεις, νὰ κανονίση τὰ πράγματα. Ὁ ἥρως μας, πρόθυμος πάντοτε νὰ εὐχαριστῆ στὸ κάθε τι τὸν βασιλέα, πῆγε καὶ βρῆκε τὴ Φλαβακοὺρ καὶ τῆς μίλησε μὲ τρόπο γιὰ τὸ καινούργιο αἴσθημα τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ΄.

Μὰ ἐκείνη τὸν δέχτηκε πολὺ ἄσχημα. Ἡ μαρκησία ντὲ Φλαβακοὺρ ἦταν ἴσως ἡ μόνη γυναῖκα τῆς Αὐλῆς ποὺ προτιμοῦσε τὸ σύζυγό της καὶ τὴν ἀρετή της ἀπὸ τὶς τιμὲς καὶ τὴν ἀτιμία ἑνὸς βασιλικοῦ ἔρωτος.

Ὁ Ρισελιέ, γιὰ νὰ τὴ δελεάση, τῆς μίλησε γιὰ τὰ πλούτη καὶ γιὰ τοὺς τίτλους ποὺ θ' ἀποκτοῦσε ἂν γινόταν βασιλικὴ εὐνοουμένη. Μὰ τοῦ κάκου. Ἐκείνη ἔμενε ἀπαθὴς κ' ἀδιάφορη στὰ ἐπιχειρήματά του. Στὸ τέλος μάλιστα, κουνῶντας τὸ κεφάλι της, τοῦ εἶπε :

— Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, προτιμῶ τὴν ἐκτίμησι τῶν συγχρόνων μου....

Ἐντωμεταξύ, ὁ πόλεμος ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν καὶ τῶν συμμάχων των Ἱσπανῶν καὶ Ἄγγλων εἶχε ξαναρχίσει στὴ Φλάντρα κι' ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ΄ πῆγε στὸ πεδίο τῶν ἐπιχειρήσεων, θέλοντας νὰ κερδίση πολεμικὲς δάφνες.

Οἱ Γάλλοι, τῶν ὁποίων ἀρχιστράτηγος ἦταν ὁ περίφημος Μαυρίκιος τῆς Σαξωνίας, σημείωσαν ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες στὶς Κάτω Χῶρες. Ὡστόσο, οἱ ἐχθροί τους δὲν ἐννοοῦσαν νὰ συνθηκολογήσουν... Καὶ τὰ στρατεύματα τῶν δύο ἀντιπάλων εἶχαν παραταχθεῖ στὸ Φοντενουᾶ, γιὰ νὰ δώσουν ἐκεῖ τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

— Ἡσύχασε, μητέρα...

— Ναί, θὰ ἡσυχάσω... Θὰ ἡσυχάσω σὲ λίγο γιὰ πάντα... Ἄκου, Ὄττο... Στὸ μεγάλο ντουλάπι ἔχω τὸ φόρεμά μου τὸ μαῦρο, τὸ νεκρικό... Ἀκοῦς ;... Κλαῖς, Ὄττο ; Γιατὶ κλαῖς, γυιέ μου ; Ὅλοι θὰ πεθάνουν μιὰ μέρα... Ἔτσι εἶνε τὸ γραφτό μας... Θέλω νὰ μοῦ κάνετε σεμνὴ κηδεία... Κι' ἄκουσε, γυιέ μου... Λουλούδια... Νὸ μοῦ φέρνης πολλὰ λουλούδια στὸν τάφο μου... Καὶ τώρα, καληνύχτα, μικρούλη μου !... Κι' ἐσύ, Ἔλσα, καληνύχτα, καληνύχτα σ' ὅλους σας !... Δὲν χρειάζεται πειὰ ὁ γιατρός... Νὰ... ἔρχεται !... Ὁ ὕπνος... ὁ θάνατος... Ἕνας ὕπνος εἶνε κι' αὐτός... Καληνύχτα, παιδιά μου... καληνύχτα γιὰ πάντα !...